

05

A

2470

DISPUTATIO
DE MVNDO

Quam

Annuente *responſiō* ſapientisſ.

In Illuſtri VVitebergensium Academia con-
ſenſu ampliffimi ordinis Philoſophici,

Candidæ eruditorum cenſuræ
publicè proponit

M. AMBROSIUS HANNE-
MANNUS JVTREBO-
CENSIS,

RESPONDENTE

Johanne Herphardo Fran-
cofurtano Marchico.

Ad 12. Novembr. horis matutinis,

In Auditorio Philoſoph.

WITEBERGÆ,

Typis Martini Henckelij, Anno CHRISTI

M. DC. VIII.

AMPLISSIMIS VIRIS

Pietate, eruditione, virtute & autoritate
præstantissimis,

Laudatissimæ Jutrebocensis reipublicæ
Politevtis

Dn. M. BALTHASARI SCHARNOVIO

Prætori, Præceptorî olim suo honorando,

Dn. CHRISTOPHORO Gröbitz CON-

suli, Evergetæ suo benignis.

Dn. CASPARO LANGIO, CONSULI,

Nec non & reliquis senatoriâ ibidem dignitate
conspicuis viris,

Dominis Fautoribus & Promotoribus suis observandis

Hanc disputationem, grati animi signum
libens meritò dedicat.

PRÆSES.

05 A 2470

Σὺν Θεῷ.

DE MUNDO.

THESIS I.

Ræterquam quod Salvatorem nostrum JESUM CHRISTUM (in cujus nomine auspicamur) in carne videre, & D. Paulum in concione Divus Augustinus desideravit, tertiam etiam voti sui adjecit materiam *Romam in flore.*

II.

Idq; non immerito. Lux enim ista orbis terrarum (a), patria omnium gentium (b), & ut compendio magnificè eam laudavit Martialis (c), Terrarum Dea, gentiumq; Roma, Cui PAR nil fuit, & nihil SECUNDUM; diligenti inspectione fuit dignissima, tum propter reip. dignitatem (d), tum propter potentia, virtutumq; amplitudinè.

(a) Cic. in Cat. 3. (b) ex constitut. Antonini Imperatoris, referente Salmut. in notis ad Pancirol. & Cælio Rhodig. lib. 18. antiq. lect. c. 25. (c) lib. 12. (d) Livius lib. 9. Florus lib. 1.

III.

At cum *Roma* illa vetus & speciosa super omnes usquam & unquam urbes (e) jamdudum in flore esse desierit, & in cineres redacta vix loci sui noticiam reliquerit; de alia civitate (f) contemplanda solliciti modò erimus, cui nominis *Romæ* interpretatio, quod apud Græcos est vocabulum fortitudinis, apud Hebræos sublimitatis; gloriæ & famæ apud Germanos (g), longè aptius conveniet.

A 2

(e) Lopsf

(e) Lips. lib. 3. de magn. Romana cap. 2. (f) Cicero lib. 3. de finibus. & 2. de nat. Deorum. (g) Hieronymus lib. 2. adversus Iovin. Plutarchus in Romulo. Lipsius lib. 1. de mag. Rom. c. 2.

I V.

Ecquæ ista Civitas? MUNDUS; vel ipsa nominis elegantia, cui multum inesse laudis censet Cœlius Rhodiginus(h), ad contemplationem sui alliciens, & qui propter absolutissimam illam mundiciem verius mereatur elogium antiquæ Romæ à Lipsio (i) tributum, quod sit *omnium operum opus*.

(i) Citato lib. 3. c. 2.

V.

Unde dignitas ipsius elucet vel maxima; sed quam non minor comitatur utilitas, *agnitio creatoris*. Nec enim in artibus modò gratam de Deo famam sparsam existimemus, sed totam rerum universitatem testimonium de autore suo clarissimum dicere non dubitemus. Unde τὸ πῶσον τῆ θεῶν ex operum Dei contemplatione acquiri posse scribit Apostolus (k), & Philosopho nulla est res naturæ in qua non sit *θεωματούργον*, (l). In quam sententiam eleganter canit Stigelius (m):

*Emicat ex ipsis divina potentia terris
Et levissus cespes, qui probat esse Deum.*

(k) Rom. 1. v. 19. (l) Lib. 1. de part. animal. cap. 5. (m) In Elegia ad Paul. Eberum.

V I.

MUNDUM itaq; brevibus contemplaturi à definitione *ὀνοματῶδες* facimus initium. Siquidem vocabulis sæpe numero in rei perceptionem provehimur (n), dum

τὸ πῶσον

τὰ πολλὰ ὡς λεγόμενα ex præscripto Philosophi (θ) non prius evoluta ambiguitatem pariant.

(n) Scal. 1. Ex. 1. f. 1. Ex. 101. f. 1. Ex. 325. f. 2. Ex. 359. f. 1. (θ) 1. Top. 13.

VII.

Sunt vero in ea expendenda tria: ἐπομολογία, σωφρομεία, & ὁμονυμία.

VIII.

Ἐπομολογίαν quod spectat, Latinis dicitur Mundus & mundicie: Græcis κόσμος, cujus appellationis autor primus Pythagoras (p), ἀπὸ τῆς κοσμεῖν; Vtrisque ab ornatu, elegantia, pulchritudine, in omnium inter se ἐὺξία consistente. Unde illud:

Non alio mundus debebat nomine dici

Nomen ab ornatu convenienter habet.

(p) Conymb. in 1. cæl. 1. quest. 1. art. 3. Cælius Rhodig. lib. 1. c. 6.

IX.

Σωφρόνιον ei est τὸ πᾶν, univrsum seu universitas, Quo nomine vocatur ab Aristotele (q), Platone (r), Ciccone (s), Damasceno (t), & aliis. Quæ appellatio quamvis aliquibus ut nimis superba displiceat, ut ex Danæo (u) refert Casmannus (x): tamen si ad certum genus, naturas videlicet corporeas restringatur, propter auctoritatem autorum rejicienda non videtur.

(q) 1. Cæl. 1. T. 4. in lib. de mundo cap. 6. (r) In Times. (s) In lib. de Vniversitate. (t) lib. 1. Orihodox. fid. cap. 5. (u) in Phys. Christiana part. 1. c. 9. (x) in Cosmog. cap. 1. quest. 1.

A 3

Acquem.

Ac quemadmodum vox Univerſi ambitum ejus ex-
cedit, ita eundem non exæquare videtur vocabulum cœ-
li, quo *συνεδοχικῶς* vocatur aliquoties à Philoſopho. (γ)

(γ) ut 1. Cœli 2. 1. 76. & 1. 96. & 98.

XI.

Ομονυμία varias inquiriſt ſignificationes: Quarum
quædam *Θεοſοφίας* propria; quædam *Philoſοφίας*; quædam
utriq; communes.

XII.

Propriæ Theologiæ ſunt præcipuè duæ; dum 1. *συν-
εδοχικῶς* pro nobiliſſima mundi parte accipitur, pro ge-
nere nimirum humano; eoq; vel toto, tam fideles quam
in fideles complexo (z), vel pro reprobis tantum (a). 2.
μεταφορικῶς, pro omni eo quod adverſatur regno Chriſti ſpi-
rituali (b).

(z) *Ioh. 3. v. 16. Rom. 5. v. 12. 1. Ioh. 2. v. 2. 2. Corin. 1. 5.
verſ. 19. (a) Ioh. 14. v. 17. 1. Ioh. 5. v. 19. & paſſimalibi. (b) Galat.
6. verſ. 14.*

XIII.

Significationes *Philoſοφίας* peculiareſ ſunt itidem
duæ, Nam 1. accipitur pro corruptibilibus ſaltem, unde
dicitur mundus inferior; 2. pro animali & quidem præci-
puè pro homine, qui inde *μικρόσομῳ* appellatur (c).

(c) *Ariſt. 8. Phyſ. c. 2. v. 17.*

XIV.

Significatio utriq; communis eſt, quando accipi-
tur *ὅλμκῶς* pro aggregato ſeu *Compage* corporum cœ-
leſtium & ſublunarium (d).

(d) *Ioh. v. 10. Ariſtoteles de mundo c. 2.*

Hoc ultimo

XV.

Hoc ultimo modo acceptum definimus, quod sit systema corporum naturalium ordinatissimum, quod à DEO & propter DEVM, adeoq; & propter homines est & conservatur.

XVI.

In hac definitione generis locum obtinet *ὄργανα*; vox quidem Metaphorica & à Musicis accepta, sed quæ propter *ἑμφασιν* meritò retinetur.

XVII.

Cum vero definitio sit causalis, non abs re facturi videmur, si eam melioris cognitionis gratia per quatuor causarum genera duxerimus, siquidem cognitio rerum fit per causas (f), & jure foelix censerì debet, qui poterit mundi cognoscere causas.

(f) *Aristoteles. 1. Phys. c. 1. T. 1. Poster. c. 2. T. 7. & multis aliis in locis.*

XVIII.

Materiam igitur mundi quod attinet, ea duplex est: vel constituendi mundi, vel constituti. Constituendi non est chaos illud Ovidianum (g) Hesiodeumve (h): Non numeri Pithagorici (i): nec præ existens aliqua materia, ut multi Philosophi, inter quos & Plato (k), imaginati sunt: Non atomi Epicureorum, ex quarum temerario concursu extiterit: sed NIHIL (l), quod est extra omnes finis entitatis (m). Igitur

Materiam noli querere, nulla fuit.

(g) *lib. 1. Metamorph. fab. 1. (h) In Theogon. v. 115. & seqq. Conymb. in 1. Phys. c. 7. quest. 3. art. 2. (i) Cicero ib. 4. Acad. quest. (k) Scal. Exer. 61. sect. 3. Rungius in cap. 7. Genes.*

*Genes. (l) Sapiens. 8. v. 2. Maccab. 7. v. 28. Rom. 4. v. 17.
Heb. 11. v. 3. Esa. 41. v. 24. (m) Scal. Exer. ult. f. ult.*

XIX.

Creare enim significat aliquid ex nihilo fabricare (n), & creatio est substantiæ ex nihilo constitutio (o): Quæ DEO, qui in non ens agere potest (p), adeò non fuit impossibilis, ut nullis omninò ad tanti operis fabricam ministris, quos requirebat Epicurus (q), sed VERBO saltem opus fuerit. DEI enim dicere est facere (r).

(n) Chemnit. in *Locis Comm.* loco de creatione. Polycarp. in *Adamo.* (o) *Scal. Exer. 6. f. 13.* (p) *Scal. Exer. 365. sect. 9.* (q) *Cic. 1. de nat. Deorum.* (r) *Psalmo. 148. v. 5.*

XX.

Quin data & concessa materia præexistente sequerentur absurda quã plurima; quorũ absurdiora hæc. 1. Deũ non esse causam omnium rerum. 2. non esse Ens perfectissimum & independens. 3. virtus agendi in DEO non esset infinita si ad conditionem materiæ restringeretur. Et. 4. consequenter ipsum Esse DEI non esset infinitum; siquidem modus agendi restrictus & limitatus arguit essentiam non-infinitam.

Vide de his latius Casman. in. *Cosmop.*

XXI

Constituti verò Mundi materia est τὸ φυσικὸν σῶμα καὶ αἰσθητὸν (s), vel ἕρπαιος καὶ γῆ, καὶ αἱ ἐν ταῖς περιεχόμεναι φύσεις (t). Vnde Zabarella (u) non simplicia tantum, sed & mixta corpora ad perfectionem vniversi requirit.

(s) *lib. 1. de Cæl. c. 9. T. 98.* (t) *lib. de Mundo cap. 2.* (u) *de nat. sciens. constit. c. 26. Item Cicero de Vniuers.*

XXII.

Forma Mundi propemodum est pomum Eridos in-
turba Philosophorum, quibusdam eam & quidem essen-
tialem illi assignandam censentibus(x), quibusdam dene-
gantibus; quos recenset Piccolomineus(y). Verior senten-
tia ex brevi opinionum colatione elucescet.

(x) *Casman. in Uranograph. c. 3.* (y) *in lib. de mundo cap. 5.*

XXIII.

Qui forma propriè sic dicta eum informant, in di-
versa abeunt. Quidam enim arripiunt Figuram sphericam;
quod facile refellitur. Accidens enim quomodo consti-
tuet substantiam (z)? cum secundum Scaligerum (a) hæc
ab illo nullam possit habere causam, propter quam ipsa sit

(z) 7. *Metaphys. T. 39.* (a) *Exercit. 307. sect. 27.*

XXIV.

Quibusdam DEVS est forma Mundi: alii adhuc
absurdioribus pars ætherea (b). At nec efficiens potest es-
se forma effectus; nec pars totius.

(b) *Piccolom. & Casm. locis citat.*

XXV.

Alij & quidem magni nominis viri Animam pro
forma venditant, ut Thales(c), Plato(d), Cicero(e). At
si animatus esset mundus, tribuendus esset ei peculiaris a-
liquis motus: Jam verò, docente Zabarella(f) à mundo
nullus peculiaris proficiscitur motus, Ergo.

(c) *Laert. lib. 1. & 7. de vitis Philos.* (d) *in Timæo.* (e)
lib. 2. de natura Deorum. (f) *de nat. scient. constit. c. 7.*

XXVI.

Alij, quorum sententia calculum adjicit Casmannus
(g), & Piccolomineus(h) dicunt formam Mundi esse Or-

B

dinem

dinem essentialem corporum, ad ejus constitutionem conspirantium, vel res naturales cum hac reduplicatione consideratas, ut ordinatae sunt secundum essentialiam.

(g) *In Cosmog. cap. 3. quæst. 5. (h) in lib. de Mundo cap. 5.*

XXVII.

Atqui Ordo non minus est accidens, quam figura. AEquè igitur nequit esse altera pars compositi. Quare, valde inordinatus videtur hac in parte ordo iste, utpote, *μετέθεσιν* committens *εἰς ἄλλο γένος*, ex relatione in substantiarum tribum præter ordinem transiliens. Sed & contrarium in adjecto manifestè deprehenditur. Quid enim aliud substantialis ordo quam *ἐνδεμάχαιος*?

XXVIII.

Præterea unum, idemq; diversimodè consideratum posse esse & materiam simul & formam sui ipsius *ἀφιδόσσοφον* est; cum duo ista non considerandi tantum modo differant, sed reipsa.

XXIX.

Quid ergo? Mundus erit informis? Minimè, sed hunc ipsum Ordinem corporum ad invicem admirandum formam ejus agnoscimus (i), non substantialem, sed accidentalem, quæ, cum Mundus sit unum per accidens, naturæ ipsius conveniens est.

(i) *Conimbr. 1. Cæl. 9. quæst. 1. art. 3.*

XXX.

Mundum verò esse unum per accidens manifestissimè liquet. Ex multis enim actu non potest fieri unum per se. Cui sententiæ suffragatur etiam Scaliger (k) dicens. Mundum esse unum non unione formæ informantis, sed unione

unionē primi principij efficientis & finis, propterea, quod
ab uno & ad unum omnia. Et paulò post reducit univer-
sum ad unitatem ordinis eorum, quæ ab uno ducta princi-
pio, in eundem unum tanquam in finem proprium deducta
conveniunt & inter se & in illò.

(K) *Exercit. 6. f. 2. Conimbr. loco cit.*

XXXI.

Simili igitur ferè modo Mundus est unus quo acies;
quæ nihil est aliud, quam ordo militum sub uno duce ad
unum finem, victoriam nimirum consequendam ordine
dispositorum.

XXXII.

Sequitur Efficiens, quam mundo denegarunt non
pauci, isti præsertim Atomorum conglomeratores Epi-
curus, Democritus, eorumq; sectatores. Aristotelem ab
hac sententia eximit Scaliger (l) creationem ipsi notam
fuisse dicitans (m). Quod licet & Conimbracenses (n) ve-
rissimile autument; Vero tamen vix videtur consentane-
um. Quomodo enim id, cui neq; principium est unquam,
nec finis in ipso (o) ex Philosophi sententia, potuit creari
& initium habere?

(l) *Exerc. 6. l. sect. 3. (m) motus loco ex 2. de generat. &
corrupt. c. 10. T. 59. & sect. 30. problemat. 3. (n) in 8. Phys.
cap. 2. quest. 2. art. 2. (o) *Manilius. lib. 1. Astronomic.**

XXXIII.

Nec verò Thomam (p), Albertum (q) & alios hîc
audimus, qui dicunt, Aristotelem sibi hanc sententiam,
non ut demonstratam proposuisse, sed ut probabilem di-
alecticis rationibus agitare. Etenim sententia Aristotelis
clarior est, quàm ut ejusmodi glossæ possit interpolari.

Et nihil refert quæstionem hanc inter problemata Dialectica relatam ab eo fuisse (r). Nam, ut docet alibi (s), in exemplis non requiritur veritas.

(p) 1. part. quæst. 46. art. 1. (q) in 8. *Physic. tract.* 1. c. 1. referente colleg. *Conimb. in 8. Physic. c. 2. quæst. 3. art. 1. (r) lib. Topic. (s) 1. Priorum analyt. c. 39.*

XXXIV.

Utraque autem sententia cum sit absurda; illorum præcipuè, qui ne domum quidem unquam ex atomis constaram monstrare queunt, nedum tantam operis molem; necesse est ab alio habeat Mundus existentiae principium, à Deo nimirum ter opt. max. (t), à quo, per quem, & in quo sunt omnia (u) quique cum liberrima voluntate productum potentissimè adhuc conservat.

(t) *Gen. 1. v. 1. & seqq. 1. Corinth. 8. v. 6. Ioh. 1. v. 3. Psalm. 33. v. 6. (u) Rom. 11 v. 36. Act. 17.*

XXXV.

Unde istum Cerdonis, Marcionis & Manichæorum *Ψεδοδόν*, quem alterum finxerunt rerum principium (x) ad orbem relegamus, & fundamentum eorum præcipuum ex axioma Aristotelico, contrariorum contrariæ sunt causæ, extructum, distinctione boni in natura per se à malo, quod per accidens accessit, in favillas dissolvimus.

(x) *Chemnit. loco citato de creat.*

XXXVI.

Relinquimus quoque Basilidem, Cerinthianos, Menandrianos & Saturnianos, qui Angelis hanc creationis laudem asserere ausi sunt, Damasceno (z) Chemnitio & Rungio (a) annotantibus. Neq; beatissimam etiam semper virginem Mariam omni laude dignissimam, cum absurdissimis quibusdam Pontificijs, (b) qui se alias creato

res

res creatoris (ô os Bielis impudens & blasphemum!) insolentissime jactitant, in tanti operis! Societatē admittimus.

(z) *In libro de haresibus. (a) in. 1. cap. Genes. (b) In Psalterio Mariae Ps. 118.*

XXXVII.

Et quemadmodum DEUS principium Mundi; ita ejusdem est finis; non hominis modò creati & existentis (c): sed univèrsi Entis (d) seu totius naturæ (e).

(c) *Scalig. Exer. 254. (d) Proverb. 16. v. 4. Piccolom. in Comite polst. pag. 983. (e) Conimbric. in. 1. de cœl. c. 9. q. 1. a. 3.*

XXXII X.

Cui tanquam primario finì accedit alter secundarius, videlicet Homo, qui Aristoteli (f) est finis ἀνθρώπων; Piccolomineo (g) mundorum omnium Epilogus. Cujus gratia omnia facta esse rectè pronuntiârunt Stoici (h): quicquid etiam contra sentiat Cardanus (i).

(f) *lib. 2. Phys. c. 2. r. 24. (g) in. lib. de mundo cap. 1. (h) Philib. Melanrh. lib. 1. Phys. (i) lib. 11. subtilit.*

XXXIX.

Sed quid prohibet post principia seu causas, affectiones etiam Mundi paucis delibare, cum & hæc ad existentiam ejus requirantur (k)?

(k) *Zabar. de consuet. in arvid. cap. 5. Scal. Exer. 5. sect. 6.*

XL.

Ex verò spectantur potissimum in quantitate; Ubi ratione discretæ, Unus; ratione continuæ, finitus est, tam magnitudine, quam duratione. Quibus additur Rotunditas, quam habet ratione Figuræ. (l).

(l) *2. Cœl. r. 32.*

B 8

XLI.

XLI.

Unum esse negavit Epicurus (m), ejusq; discipulus Metrodorus, qui absurdum esse aiebat, in magno campo spicam nasci, & in infinito dari unum mundum; quæ tamen non satis digna illacrimandi causa fuit Alexandro Magno, cum satis amplū adhuc ipsi in hoc terræ puncto ad tumultuandum, ut loquitur Plinius, & bella gerenda superfuerit (paciū). (m).

(m) *Livius lib. 9. Decad. 1.*

XLII.

Aristoteles quidem aliquot rationibus Unitatem mundi propugnat (n), quæ tamen id ipsum non evidenter demonstrant, ut dicere offendit Plutarchus (o). Nos, quia nulla vel probabili saltem ratione contrarium suadetur, unum esse statuimus: quippe natura non servat per plura, quod fieri potest per pauciora, quia sapientissima est (p), & nihil admittit frustra.

(n) *1. Coel. c. 8. T. 76. & seqq. (o) In libro qui inscribitur quod cessaverint oracula. Conimbr. 1. Coel. 8. q. 1. a. 2. (p) Scalig. Exerc. 6 1. f. 1.*

XLIII.

Finitum esse magnitudine evicit Aristoteles sex potissimum rationibus; quarum potiores, vel magis earū summae sunt hæ. Prima (q): Si extremum mundi corpus esset infinitum, & verò moveretur, tunc infinitum brevi temporis spacio posset pertransiri. Duæ enim lineæ à centro in infinitum protensa infinito inter se distarent spacio, quod corpori mobili emetiendum foret.

(q) *1. Coel. c. 3. T. 35.*

Alterā

XLIV.

Alterā (r) : Cœlum movetur tempore finito, Ergo magnitudine nō est infinitum. Inter magnitudinem enim, spacium & tempus debet esse proportio; quæ nulla esset infinitate mundi concessa. Finiti namq; ad infinitum nulla est proporrio (s).

(r) l. 36. 37 & 838. loco citato, (s) s. Physic. T. 15.

XLV.

Audi tertiam (t) : Figura nihil aliud est quam termini magnitudinis, vel terminorum sive extremitatis dispositio (u). Quicquid igitur figura est præditū, certos habet suæ magnitudinis terminos. Esse autē cœlum, & consequenter mundum figura præditum, & quidem spherica ostendit rotunditas astrorum, ortus & occasus syderum circulariter motorum (x) & metus vacui.

(t) 1. Cœli T. 93. (u) Scalig. Exerc. 61 s. r. Exerc. 359. sect. 4.
(x) Eccles. 1. v. 5. Ecclesiastic. 24. v. 8.

XLVI.

Deniq; ratione durationis, qua tractus essendi continuatus est, non esse æternum, sed determinati temporis de fide tenemus (y), utpote, qui ante 5570 annos initium fortitus scribatur. Quamvis duratio à primis ejus incunabulis usq; ad incunabula creatoris Deo ubi in 2 propter Chronologicarum opinionum diversitatem (z) certo sciri non posse videatur.

(y) Hebr. 11. v. 3. (z) quas breviter collegit Casmannus in cosmopœia.

XLVII.

Et quemadmodum initium, ita & finem aliquando habiturum dicit Pietas (a). Dissolvi enim potest à quo est.

col.

colligatus, ut loquitur Cicero (b). Quomodo vero sit interiturus, nū κατ' ἑστίαν, vel tantū κατ' ἀλλοίωσιν, quæstio est maximè controversa, & utraq; assertionis pars magnos habet autores. Nobis etiam si hīc cum Heerbrando (c), Vogelio (d), & alijs permultis, quos recenset D. Gesnerus, in explanatione Ps. 102. Christianè liceret ἐπιχειν: tamen cum priori quæstionis parti magis faveat sacrarum literarum autoritas, cum D. Hunnio (e) eam amplectimur.

(a) Luc. 24. Ps. 102. (b) in lib. de Vniversit. (c) in loco de consummat. seculi quæst. ult. (d) in Thesauro Theolog. loco 28. (e) in lib. de provident. & prædestinat.

XLVIII.

Atq; hīc etiam finis esto hujus disputationis, in qua equidem pleraq; latius potuissent diduci, & copiosius proponi, sed brevioribus in Lyceo spacijs ambulandum nobis esse putavimus.

Τέρας Ζητημάτων.

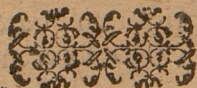
An universum sit perfectum? A.

An mundus factus sit in instanti? N.

An cœlum sit omnium corporum naturalium præstantissimum? A.

An materia cœlestium & sublunarium differant specie? A.

F I N I S.

05 A 2470

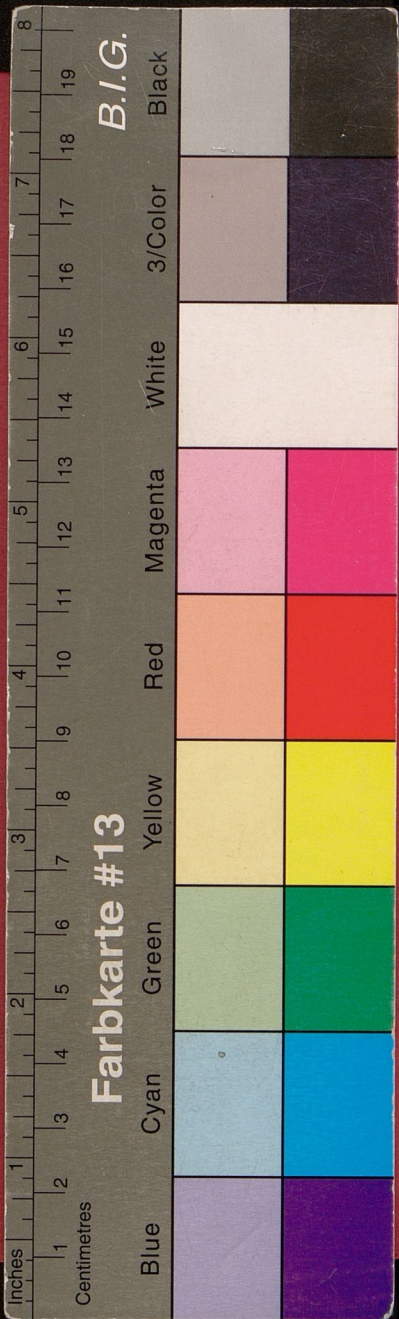
ULB Halle
004 545 427

3

1017

DISPUTATIO
DE MVNDO

Quam

Annunte *καταπονησι* sapientiss.

In Illustri VVitebergensium Academia con-
sensu amplissimi ordinis Philosophici,
Candidæ eruditorum censuræ
publicè proponit

M. AMBROSIUS HANNE-
MANNUS JVTREBO-
CENSIS,

RESPONDENTE

Johanne Herphardo Fran-
cofurtano Marchico.

Ad 12. Novembr. horis matutinis,
In Auditorio Philosoph.

WITEBERGÆ,
Typis Martini Henckelij, Anno CHRISTI

M. DC. VIII.